

SNÄLLSEGLARE, m. 3. Fartyg, som seglar ovanligt fort.

SNÄLLSKOTTSPOLE, m. 2. pl. — *spolar*. Se *Ryckverk*.

SNÄLLSKRIFNING, f. 2. Se *Snabbskrifning*.

SNÄLLSKRIFVARE, m. 3. Se *Snabbskrifvare*.

SNÄLLT, adv. (fam.) 1) Snabbt. *Spring s. dit*. — 2) Skickligt; äfv. flitigt. *Läsa s.* — 3) Beskedligt. *Sitta s. stilla*.

SNÄLLVAGN, m. 2. Vagn, som genom mekanism drivres mycket fort.

SNÄLLVÅG, m. 2. Se *Besman*, *Pyndare*.

SNÄPPA, f. 1. Flyttfågelslägte af *Vadare* med smal, nästan trind näbb. *Totanus*. *Gråbent S.*, 9 1/2 tum lång, ofvan mörkbrun, stjerten hvit med svarta band, myskluktande. T. ochropus. Se f. 6. *Drillsnäppa*, *Kärrensäppa*, *Gluttsnäppa*.

SNÄPPARE, m. 5. Ett slags verktyg, hvarmed åderlätning verkställes.

SNÄRJJA, snärjja, v. a. 2. (Har i impf. *Snärjde* och *Snärde*; sup. *Snärjt* och *Snärt*; part. pass. *Snärjd* o. *Snärd*; ä långt.) Betyder egentligen: Fånga i snara. 1) Inveckla någon i band, tåg, rep, så att han ej slipper lös. Brukas mest reflexivt. *Hästen har snärjt sig i grimskaflet*. — 2) (fig.) Listeligen narra, bedraga, förleda; narra till motsägelse, tvetalan; listeligen beslå med osanning; emot någon anföra ens egna ord eller handlingar, för att öfverbevisa, vederlägga, falla honom. *S. någon med list*. *S. någon med dess egna ord*. *Jag frågade, för att s. honom*. *Låta s. sig*. *Vara snärjd i kärlekens garn*. — *S-nde*, part. akt. *S. frågor*. — *Snärjande*, n. 4.

SNÄRJGRÄS, n. 3. Örten *Galium Aparine*, hvars blad och frön snärja sig fast vid berörande föremål.

SNÄRP, n. 3. 1) Se *Agnborst*. — 2) Ett slags hästsjukdom.

SNÄRPA, f. 1. (jäg.) Se *Rännkula*.

SNÄRT, snärtr, m. 2. 1) Den af tråd eller silke flätade yttersta ändan af en piska, hvilken isynn. bidraget till smällarna. — 2) Släng, slag, då man träffas af en pisksnärt eller något dylikt. — 3) (fig. fam.) Stickord.

SNÄRTA, v. a. 1. (isl. *Snerta*, vidröra) 1) Gifva någon en pisksläng, så att endast snärten träffar, och på det sätt, att man i samma ögonblick åter häftigt rycker åt sig piskremmen; äfv. på samma sätt gifva en släng af något smalt, böjligt och snibbigt, så att endast snibben träffar. — *S. till en*, säges i samma mening. — 2) (fig. fam.) Gifva stickord.

SNÄRTA, snärtrta, f. 1. (af *Snert*, smärt) Smärt och smal, ung flicka. Säges dels skämtvis i vardagstal, dels föraktligt.

SNÄSA, v. a. 2. Med hårda ord tilltala, afvisa, afspisa; hvasst förebrå. *S. någon*. *Han blef illa snäst*. *S. af*, se *Afsnäsa*. *S. till*, på ett snäsigt sätt tilltala. — *Snäsande*, n. 4.

SNÄSIG, a. 2. Fallen för att snäsa. *Han är alltjemt så s.*

SNÄSIGHET, f. 3. Fallenhet för att snäsa andra.

SNÄSIGT, adv. På ett snäsigt sätt, med snäsor. *S. svara, tilltala någon*.

SNÄSOR, f. 1. pl. Hårda, arga, bitande ord och utlätelser, hvasst förebrående ord. — *Syn*. Snubbor.

SNÖ, m. sing. I luften frusna, nålformigt, till sexsidiga, hvita stjernor kristalliserade vattendun-

ster, som nedfalla på jordens yta. *Röd s.*, som fått röd färg genom reflexion af morgon- och aftonrodnadens röda ljus, eller genom röda växter, som växa i snön, eller ock genom infusionsdjur. *Den eviga s-n*, snö, som ligger så högt öfver hafsytan, att den aldrig kan smälta. (Fam. talesätt) *Den s-n som föll i fjol*, det framfarna. (Ordspr.) *Det som göms i s., kommer upp i tö*, allting kommer en gång i dagen. — *Ss. S-aktig*, *-betäckt*, *-blandad*, *-hög*, *-höljd*, *-hvit*, *-lik*, *-smältning*.

SNÖA (uttalas vanligen: snöga), v. impers. (isl. *Snioa*) Säges om den naturföreteelsen, då till snö frusna vattendunster falla ur luften. *Det s-r. S. igen*, fyllas med, tillspärras af fallen snö. *Det s-r i'n*, snön drivres, faller in. *S. ned*, falla tätt som snö. *S. ned*, (aktivt) öfvertäcka med snö, kasta mycket snö på någon eller något. — *Snöande*, n. 4. [Snöga.]

SNÖBAGGE, m. 2. pl. — *baggar*. En insekt, som ofta träffas på snö. *Telephorus fuscus*.

SNÖBERG, n. 3. Ofantlig drifva af snö.

SNÖBLIND, a. 2. Bländad af solens återsken ifrån den hvita snön.

SNÖBOLL, m. 2. 1) Hopkramad snö af rundaktig form. *Kasta s-ar på någon*. *Kasta s.*, på lek kasta sådana bollar på hvarandra. — 2) Den hvita, snöboll-lik blomman af buskväxten *Viburnum Opulus*. Sjelfva växten kallas äfven *S-ar*. — 3) En sort bakelse.

SNÖD, a. 2. (gam. o. bibl.) Betyder egentligen: Blott och bar; behöfvande. 1) Fåfänglig. *Du s-a värld, farväl!* — 2) Elak, dålig, föraktlig, usel.

SNÖDRIFVA, f. 1. Hög af hopdrifven snö.

SNÖDROPPE, m. 2. pl. — *droppar*. Se *Snöhvita*.

SNÖFALL, n. 3. Händelsen att ganska mycket snö på en gång faller.

SNÖFLA, v. n. 1. (af *Snuf*, näsa) Tala genom näsan med ett oredigt, ganska obehagligt ljud, som uppkommer deraf, att näsborrarne äro mer eller mindre täppta. — *Snöflande*, n. 4.

SNÖFLAGA, f. 1. Ganska stor snöflinga.

SNÖFLARE, m. 5. En, som snöflar.

SNÖFLINGA, f. 1. Flera till ett sammanhäftade snökristaller.

SNÖFLOCKA, f. 1. Stor snöflinga.

SNÖGA, se *Snöa*.

SNÖGIG, se *Snöig*.

SNÖGLOPP, n. 3. Regnblandad snö, som faller.

SNÖGRÄNS, m. 3. Den olika höjd öfver hafvet, hvarvid den eviga snön först träffas, eller ofvanför hvilken allt är betäckt med snö, till och med under sommaren.

SNÖGUBBE, m. 2. pl. — *gubbar*. Af snö formad figur, liknande en menniska.

SNÖHVITA, f. 1. Ört med hvita blommor, som blommor först om våren. *Galanthus nivalis*.

SNÖIG, a. 2. Full, betäckt, öfverhöljd med snö. [Snöig.]

SNÖKLOCKA, f. 1. Se *Snöhvita*.

SNÖKLÄDD, a. 2. (fig. poet.) Öfverhöljd med snö.

SNÖKOFVA, -kåva, f. 1. Se *Snöflaga*.

SNÖKRISTALL, m. 3. Sexsidig stjerna af snö.

SNÖLILJA, f. 1. Se *Snöhvita*.

SNÖLJUS, a. 2. (föga brukl.) Ljus till följe af snöns hvita färg. *En s. natt*. *Det är s-l*.

SNÖLOPPA, f. 1. En borstsvansad insekt, som lever på snön om vintern. *Podura nivalis*.

SNÖLÄRKA, f. 1. Se *Snösparf*.

SNÖMOLN, n. 3. Moln, som medför snö.